

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 136/21
16.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Булајић, председника већа, Станиславе Митровић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ... и ББ из ..., ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Грујичић, адвокат из Крупња, Мачков камен бр. 1, против туженог Предузећа за информисање и маркетинг “Pink International Company” д.о.о. Београд, Незнаног јунака бр. 1, чији је пуномоћник Горан Ђурашиновић, адвокат из Београда, Јурија Гагарина бр. 118, ради накнаде, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 338/19 од 28.1.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.3.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог Предузеће за информисање и маркетинг “Pink International Company” д.о.о. Београд и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 338/19 од 28.1.2021. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ решења о трошковима поступка садржана у ставу другом и трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 338/19 од 28.1.2021. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Предузеће за информисање и маркетинг “Pink International Company” д.о.о. Београд да тужиоцима АА из ... и ББ из ... солидарно накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 24.950,00 динара као и да тужиоцу ББ из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 97.300,00 динара, све у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог Предузеће за информисање и маркетинг “Pink International Company” д.о.о. Београд за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 338/19 од 28.1.2021. године ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ из ... на име накнаде за сачињавање ауторског дела “Фарма” плати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.7.2014 године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да

тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 138.200,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ из .. надокнади трошкове парничног поступка у износу од још 25.600,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју тужени неосновано указује жалбом. У пресуди су наведени јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, због чега пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац ББ је у периоду од 5.10.2013. године до 31.12.2013. године био ангажован од стране туженог као аутор на пројекту туженог “Фарма”, односно да у сарадњи са другим члановима продукцијске екипе, за потребе туженог као произвођача телевизијског дела учествује у производњи, снимању reality show програма као и да учествује у сачињавању и монтирању наведеног формата. Приликом ангажовања са туженим уговорено је да му за обављање послова на том пројекту припада ауторска накнада у нето износивама од по 35.000,00 динара месечно. До подношења тужбе тужиоцу није исплаћена накнада за сачињавање ауторског дела “Фарма” у износу од 105.000,00 динара са припадајућом каматом. Током поступка тужени је тужиљи АА у целости измирио дуг а тужиоцу ББ делимично, те му није исплатио износ од 30.000,00 динара за месец октобар 2013. године.

Полазећи од овако правилно утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца основан јер је тужилац као аутор на пројекту туженог “Фарма” био радно ангажован од стране туженог и у октобру месецу 2013. године, да код туженог није постојао никакав пробни рад јер обука траје један до два дана највише након чега се одмах креће у самосталан рад, те да тужилац у октобру месецу није био на обуци. Имајући у виду да тужени тужиоцу није исплатио накнаду за сачињавање ауторског дела “Фарма” за октобар 2013. године иако је био ангажован на пројекту и тог месеца, то је на основу одредбе члана 19 Закона о ауторским и сродним правима обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.7.2014. године сходно одредби члана 324 став 2 ЗОО јер је тужба поднета преко поште препорученом пошиљком дана 18.7.2014. године.

Иако првостепени суд погрешно сматра да је тужени дужан да тужиоцу утужени износ исплати на основу одредбе члана 19 Закона о ауторским и сродним правима ово није имало утицаја на правилност побијане пресуде. У конкретном случају, парничне странке нису приложиле ауторски уговор. Тужилац је навео да је потписао два ауторска уговора (први за време трајања ангажмана а други после априла или маја 2014.године

на 100.000,00 динара) али да их није добио од туженог, а тужени је навео да са тужиоцем везано за ангажовање на ТВ пројекту под називом “Фарма” уопште није закључио било какав уговор а камоли два уговора и при том још различите садржине. Како је тужилац навео да је уговоре потписао али да их није добио од туженог, што је тужени оспорио, то је терет доказивања чињенице закључења ауторског уговора пребачен на тужиоца сходно одредби члана 228-231 Закона о парничном поступку. Како тужилац ову чињеницу није доказао (није предложио да тужени достави те уговоре) то није било места примени одредаба Закона о ауторским и сродним правима.

Ово из разлога што садржина одредбе члана 67 Закона о ауторским и сродним правима прописује да се ауторски уговор закључује у писаној форми, те да постигнути усмени договор између парничних странака не може представљати пуноважан ауторски уговор, то у смислу одредбе члана 106 Закона о облигационим односима овакав закључени усмени уговор може да производи правно дејство као уговор о делу.

Одредбом члана 600 Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о делу посленик (предузимач, извођач радова) обавезује да обави одређени посао, као што је израда или оправка неке ствари или извршење неког физичког или интелектуалног рада и сл., а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду. Одредбом члана 607 овог Закона прописано је да је посленик дужан извршити дело како је уговорено и по правилима посла (став 1). Он је дужан извршити га за одређено време, а ако оно није одређено, онда за време које је разумно потребно за такве послове (став 2). Одредбом члана 622 истог Закона одређено је да је наручилац дужан примити рад извршен према одредбама уговора и правилима посла. Одредбом члана 623 истог Закона прописано је да се накнада одређује уговором, ако није одређена обавезном тарифом или којим другим обавезним актом (став 1).

Дакле, усмени уговор закључен између парничних странака представља пуноважан уговор о делу којим се тужилац као посленик обавезао да туженом као наручиоцу изврши одређено дело. Тужилац је у потпуности извршио своје уговорне обавезе према туженом те како тужени као наручилац тужиоцу није исплатио уговорену накнаду у целости то и по налажењу апелационог суда тужилац основано од туженог тражи исплату накнаде за интелектуални рад у уговореној висини. У том контексту правилан је закључак првостепеног суда да постоји обавеза туженог да тужиоцу за октобар 2013. године на име учествовања у производњи-снимању reality show програма и у сачињавању и монтирању формата “Фарма” за послове “...” (“...”) исплати износ од 30.000,00 динара, а све у смислу одредбе члана 12, 17 и 262 Закона о облигационим односима, због чега су супротни жалбени наводи којима се поново оспорава ово потраживање тужиоца, те врши обрачун сразмерно времену које је провео на раду, оцењени неоснованим.

Неосновани су жалбени наводи туженог да суд није имао основа да поклони веру делу исказа тужиоца у којем је навео да му је непозната особа (чије име није навео) испред туженог обећала исплату износа од укупно 100.000,00 динара на име хонорара за ангажовање на реализацији пројекта “Фарма” нити је првостепени суд имао основа да утврди да тужиоцу на име хонорара за ангажовање током октобра 2013. године припада накнада у висини од 30.000,00 динара, јер је сведок ВВ навео да се тужилац налазио на пробном раду у периоду од 16.10. до 31.10.2013. године, због чега

га нема на списку за исплату хонорара за октобар 2013. године.

Ово из разлога што је првостепени суд из изведених доказа и то саслушања тужиоца у својству парничне странке, АА и сведока сведока ГГ, ДД, ЂЂ правилно утврдио све битне чињенице, а правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу наводима жалбе туженог који оспоравањем оцене доказа заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања.

Наиме, првостепени суд правилно исказ сведока ВВ, ... туженог није прихватио у делу у коме је навео да је тужилац у октобру 2013. године био на обуци, јер је супротан исказима осталих саслушаних сведока и исказу АА, а при том је био и противречан јер је овај сведок навео да је АА била на обуци само два дана а приликом суочења са тужиоцем навео да нико није био на обуци само два дана. Поред тога, сведок ВВ је објаснио шта подразумева обука-да се лица за време обуке обучавају тако што долазе на "Фарму", прате колеге, редитеља који их упућују који су њихови задаци, те они током обуке ништа не раде сами, као и да је стори едитор нованар који прати стрим а нико ко је на обуци не може сам да прати стрим већ само може да гледа како други то ради. Приликом суочења са овим сведоком тужилац се изјаснио да 5.10.2013 године није ништа самостално радио а да је 6.10.2013. године био на стриму и радио на стриму уз помоћ колега, уз инструкције колега који су раније радили на стриму, те да је већ другог дана састављао извештај а сам је почео да ради након пет радних дана, последњи дан када је радио по инструкцијама колеге је 10.10.2013. године, па је навео да може да каже да је био на обуци од 15. до 10.10.2013. године, а да је након 10.10.2013. године почео да ради сам. При том, сведок ЂЂ који је био ... тужиоцу, потврдио је овај исказ тужиоца наводећи да није постојала обука у правом смислу те речи већ се један дан седи и гледа шта се ради, и тужилац је гледао шта је он радио и страдан је преузео смену, а што су потврдили и остали саслушани сведоци-да је обука трајала дан-два, чији искази су правилно прихваћен од стране првостепеног суда, а и по налажењу другостепеног суда исти су јасни, уверљиви и међусобно сагласни.

Дакле, то што је тужилац навео приликом суочења да је обука трајала од 5.10. до 10.10.2013. године, иако је назвао обуком, није обука у смислу обуке о којој се изјашњавао сведок ВВ с обзиром да је тужилац за то време радио, а тужени за наводе овог сведока да тужиоца нема на списку за исплату хонорара за октобар 2013 године није пружио писане доказе, због чега су наводи жалбе којима се другачије оцењује суочење тужиоца и овог сведока оцењени неоснованим.

Правилно првостепени суд сматра да је тужени дужан да тужиоцу на досуђени износ плати законску затезну камату у складу са одредбом члана 324 став 2 Закона о облигационим односима којим је прописано да ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу, између осталог, започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе. Имајући у виду да је тужилац подношењем тужбе позвао туженог да испуни своју уговорну обавезу, то је од тог датума тужени пао у доцњу са испуњењем своје уговорне обавезе, па је камата правилно досуђена крећући се у границама постављеног захтева због чега су супротни жалбени наводи којима се оспорава одлука о камати оцењени неоснованим.

Приликом доношења ове одлуке другостепени суд је имао у виду жалбене наводе тужене да је пресуда контрадикторна јер је првостепени суд у четвртом ставу на седмој страни образложења навео да имајући у виду да је тужила повукла тужбу у целости суд је у смислу одредбе члана 202 ЗПП донео одлуку као у изреци под један, а у ставу првом изреке тужени је обавезан да тужиоцу исплати тражену накнаду као и у шестом ставу на седмој страни образложења постоји контрадикторност јер наводи да је обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 30.000,00 динара као у изреци под два, а увидом у став други изреке ожалбене одлуке може се констатовати да се исти односи на трошкове поступка, али је нашао да се ове очигледне грешке у писању сагласно одредби члана 362 ЗПП могу увек отклонити посебним решењем.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност и законитост побијане одлуке због чега их овај суд, иако цени, посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 ЗПП.

Имајући у виду све наведено на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом ове пресуде.

Међутим, тужени основано у жалби побија правилност и законитост решења о трошковима поступка из става другог и трећег изреке побијане пресуде указујући да је донета уз погрешну примену материјалног права. Ово из разлога што је на припремном рочишту одржаном дана 22.4.2015. године тужени изјавио да признаје тужбени захтев тужиле за износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.7.2014. године и да признаје тужбени захтев у односу на тужиоца за износ од 70.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.7.2014. године, што првостепени суд није имао у виду приликом доношења одлуке о трошковима поступка јер тужиоцима припадају трошкови поступка до признања тужбеног захтева у наведеним деловима, због чега је овај суд одлуку о трошковима поступка преиначио на основу одредбе члана 401 тачка 3 у вези одредбе члана 153, 154 и 163 ЗПП, а имајући у виду вредност предмета спора и успех тужилаца у овом спору и одлучио као у ставу другом изреке сходно важећој тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у Републици Србији ("Службени гласник РС", бр. 121/2012) и Таксној тарифи на дан доношења одлуке.

На основу изнетог, тужиоцима припадају трошкови који обухватају њихове издатке на име ангажовања пуномоћника-адвоката и то: за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, за приступ на једно одржано рочиште у износу од 7.500,00 динара, укупно 13.500,00 динара, па у складу са тарифним бројем 12 тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у Републици Србији (који прописује да уколико адвокат заступа више странака награда му се по овом основу додатно увећава за сваку радњу коју предузима за по 50% за другу и сваку следећу странку), нашао да укупни трошкови износе 20.250,00 динара, уз обрачунату таксу на тужбу тужиле у износу од 4.700,00 динара, укупно износе 24.950,00 динара.

Тужиоцу ББ су досуђени трошкови који обухватају издатке овог тужиоца на име ангажовања пуномоћника-адвоката, након припремног рочишта и то: за састав једног поднеска у износу од 6.000,00 динара, за приступ на десет одржаних рочишта у износу од по 7.500,00 динара, укупно 75.000,00 динара, за приступ на једно неодржано

рочиште у износу од 4.500,00 динара, за обрачунату таксу на тужбу и пресуду по 5.900,00 динара, што све укупно износи 97.300,00 динара.

Одлучујући о захтеву туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка апелациони суд налази да му исти не припадају имајући у виду незнатан успех овог туженог у жалбеном поступку, те је на основу члана 165 став 1 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Зорица Булајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић